

L'Hospitalet

Hi ha ciutats que semblen condemnades a viure amagades sota l'ombra d'una marca externa omnipresent i centrípeta. Ciutats que no tenen premsa, que es confonen en el paisatge general de la gran metròpoli per poc que t'entretinguis mirant el mapa o simplement imaginant-la des de la distància aèria d'una muntanya propera. Ciutats que no tenen bisbe, que no van tenir caixa d'estalvis i que mai tindran la fortalesa simbòlica d'una gran cambra de comerç. Però aquestes mateixes ciutats, sotmeses a la disciplina espartana d'un relat metropolità, existeixen i són el motor que proveeix d'energia aquest immens aparador que anomenem Barcelona.

L'Hospitalet es una d'aquestes ciutats. Molt gran, per cert, i amb un conjunt de serveis que abasteix Catalunya d'infraestructures (la Fira) i equipaments (la Ciutat de la Justícia) imprescindibles per alimentar la maquinària social i econòmica nacional.

Un es pregunta com l'Hospitalet ha pogut aguantar la pressió mediàtica dels grans lobis polítics, urbanístics i econòmics per no acabar sent un districte més de Barcelona. No cal anar gaire lluny per recordar el pla Bohigas, que reclamava l'annexió de les ciutats frontereres per construir la gran Barcelona, o la soterrada lluita de l'alcalde Hereu per desenvolupar un pla metropolità amb objectius força similars. La resposta es fàcil: la subsidiarietat portada al seu màxim extrem.

Els ciutadans de l'Hospitalet, i també els de Badalona, Santa Coloma o Esplugues, senten la seva

ciutat com un mur de protecció davant dels problemes immediats sense que això els impedeixi viure amb similar intensitat el seu barcelonisme. Aquesta equació, ben mirat, potser comporta algunes disconomies d'escala d'altra banda solventables amb una adequada planificació, però genera un nivell de cohesió social envejable que allunya en gran mesura el fantasma dels conflictes de la *banlieue* de París o del Londres postthatcherià.

És clar, però, que no n'hi ha prou amb una solvent gestió dels serveis municipals. Una ciutat es manté viva si té projecte, si esdevé un espai integral on conviuen el negoci, l'oci, la creativitat i els serveis; és a dir,

XAVIER MARCÉ

ECONOMISTA

No poques veus qüestionen el model de ciutats de Catalunya

que a més a més de passat i present hi hagi futur. Dit de manera planera, una ciutat ha de tenir projecte sociopolític.

Es per això que cal agrair que l'alcaldesa de l'Hospitalet, Núria Marín, s'armés de valor i expliqués fa pocs dies a una audiència plagada de líders econòmics, polítics, socials i mediàtics del país que la seva ciutat té un futur per als ciutadans i per a tot Catalunya. Cal valor, perquè no per evident és qüestió sabuda i entesa per tothom.

No poques veus qüestionen el model de ciutats de Catalunya, abocat a una concentració administrativa que podria generar a curt termini una augment de l'eficàcia, però que a mitjà i llarg termini redueix la sensibilitat del polític i de l'admini-

nistració sobre els problemes reals del país. No vull imaginar com portaríem aquesta crisi si moltes ciutats fossin barrades i la diversitat policèntrica de la Barcelona metropolitana es diluís progressivament sota una única mirada política.

La Barcelona de les ciutats genera un model de creixement econòmic en què és possible visualitzar el retorn social d'una inversió econòmica o la rendibilitat urbanística d'una concessió de manera tan immediata que dona sentit real a la democràcia i a l'estat del benestar. Però més enllà de les polítiques urbanístiques, la Barcelona de les ciutats crea una cadena de valor humanitzada en què el talent té el temps i l'espai imprescindibles per surar sense la pressió insuportable d'un mercat tan exigent com destructiu.

Hi ha conceptes que per repetits poden perdre força si provenen d'una administració distant i essencialment planificadora. Des de l'ajuntament adquireixen el seu veritable sentit: innovació, comerç de proximitat, teixit social, creativitat; i tot plegat és a l'epicentre del projecte de futur de l'Hospitalet. Li cal, i l'alcaldesa ho deia amb contundència, complicitat institucional i desenvolupament infraestructural.

Però temo que amb això no n'hi ha prou. També li cal un projecte econòmic innovador que aposti pel capital risc. Potser la millor manera de començar seria la creació d'una gran Fundació l'Hospitalet Innovació que reunís la banca i el capital inversor nacional i internacional necessari per explicar i promoure el potencial creatiu i empresarial de la ciutat.

XAVIER BERTRAL

CARTES I MISSATGES

Les Glòries? Ambició urbana

La Diagonal, la Gran Via i la Meridiana conflueixen a les Glòries, més centralitat impossible, i tot i així, en ple segle XXI està per resoldre! Parlo, evidentment, de l'espai de les Glòries. Fa uns anys, en el context de la recerca per trobar fórmules per minimitzar els handicaps heretats de la urbanització en baixa densitat al meu municipi, vaig coincidir amb l'autor de *La confusió de l'urbanisme. Ciutat pública versus ciutat domèstica*, l'arquitecte i urbanista Josep Oliva, gran pensador d'aquesta plaça. Des d'aleshores he tingut sana enveja dels que des de l'autoritat democràtica tenien l'obligació de resoldre i la competència d'encarregar la millor solució a tan interessant repte de la ciutat.

I és que pensar la ciutat no és cosa menor. M'he passat hores observant des de dalt dels penya-segats que sovintegen el meu poble l'anar i venir de la gent, els seus itineraris, les seves necessitats –també les que no demanen–, per encertar en l'encàrrec als tècnics redactors de projectes, de la rambla, del parc, del car-

rer Major, d'equipaments i d'altres actuacions i planejaments que he tingut l'obligació de resoldre i la competència d'encarregar.

Ara amb el Google Earth potser no cal enfilars els alcaldes dalt la Sagrada Família o la Torre Agbar, però sí que fóra bo elevar la seva ambició urbana, en la línia de la sensibilitat expressada per Josep Oliva, defensor de la "solució plaça" i d'afegir diversitat d'usos i l'alta densitat necessària per generar una gran vitalitat urbana –en definitiva, ciutat– a Barcelona també del costat Besòs.

JOSEP ALEMANY I RIGOL
VALLIRANA

La declaració de sobirania

Ahir va ser un gran dia per al poble de Catalunya, ja que els seus ciutadans van aconseguir el dret a decidir el seu futur. Crec que poder fer una pregunta tan important com la que es pot plantejar en la consulta és la màxima demostració de democràcia que hi pot haver. Ara bé, m'ha dolgut molt el paper que ha fet el PSC, que ha prioritzat la seva dependèn-

cia al partit espanyolista PSOE i anar junts amb el PP i Ciutadans que no pas votar a favor d'un acte tan democràtic com és donar la veu al poble català. La veritat és que aquest partit no té res a veure amb els antics socialistes que tant van fer per la nostra democràcia defensant la llengua, el país i la nostra cultura. Quina llàstima. Però això no va impedir que ahir fos un gran dia per a Catalunya.

ROSA MARIA MARTORELL I MASCARÓ
VILAFRANCA DEL PENEDÈS

La ciutat i els gossos

Des de fa algun temps sembla que s'ha anat relaxant la prohibició de dur a passejar els gossos sense portar-los degudament subjectes, tal com manen les ordenances sobre la tinença d'animals a la via pública. Així s'observa últimament, quan a molts gossos grossos els treuen a passejar deslligats i vagarejant, alguns amb un aspecte tan inquietant com els seus propis amos, sense que a cap agent municipal se li acudeixi si més no cridar-los l'atenció. Però que a ningú se li acudeixi fer-ho. La reacció d'un amo que ja ha

demonstrat la seva falta de civisme pot ser tan ferotge com la del gos. Tot és qüestió d'evitar que un dels dos se'ns tiri a la jugular.

ARCHIBALDO DE LA CRUZ
BARCELONA

Als polítics honrats

Si jo tingués un càrrec en un partit polític i hi hagués alguna sospita sobre si he cobrat alguna vegada *sobres* de difícil justificació –com per exemple els del cas Bécenas que acaba d'esclatar– i la meua consciència estigués completament tranquil·la, faria una declaració jurada i l'enviaria a tots els mitjans de comunicació.

Mai permetria que es dubtés de la meua integritat.

M. TERESA XANXO
ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

@diariARA facebook.com/diariARA @cartes@ara.cat Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat

